muistopuheet.fi

Rakkaat läheiset, ystävät ja kaikki, jotka olette tulleet hyvästelemään Isin – kiitos, että olette täällä.

Me olemme kokoontuneet itkemään, mutta myös muistamaan ihmistä, jonka tapa olla maailmassa teki arjesta turvallisen ja hyväntuoksuisen – vähän kuin vastasahattu lauta ja tuore pannukahvi.

Isi, Kari Tapio Laine, syntyi 5. maaliskuuta 1958 Turussa, kolmilapsiseen perheeseen. Sieltä kumpusivat monet ne tarinat, joita kuuntelin mökin laiturilla teekupin äärellä kesäyöstä toiseen. Lapsuus, jossa tehtiin itse, korjattiin mieluummin kuin heitettiin pois, ja jossa sisarukset Päivi ja Jorma olivat aina jollain tavalla läsnä – joko auttamassa tai kilpailemassa siitä, kuka ehtii ensimmäisenä mustikkamättäälle.

Nuorena Isi opiskeli sähköasentajaksi, palveli Merivoimissa ja oppi ehkä silloin sen meren rytmin, joka kulki hänen kyydissään koko elämän: rauhallinen, luotettava, välillä myrskyävä, mutta aina kantava. 80-luvulla hän muutti Helsinkiin, rakensi perheen Marja-Leenan kanssa ja jäi samaan yritykseen töihin yli 35 vuodeksi. Se kertoo paljon. Ei vain sinnikkyydestä, vaan myös siitä, miten hän suhtautui ihmisiin ja vastuuseen: jos lupaat, pidä. Jos aloitat, vie loppuun. Jos joku jää jälkeen, auta.

Eläkkeelle Isi jäi viime vuonna, 2023. Silloin mökki ei ollut enää pelkkä paikka, vaan vuodenajat, aikataulu ja työnkuva. Hänestä tuli oma väsymätön mökkitalkkarimme, joka ehti korjata laiturin, rassata venemoottorin, teroittaa kirveen, paikata katon ja vielä illalla virittää vanhan radion henkiin. Se hetki, kun pölyinen putkivastaanotin syttyi lämpimään oranssiin hehkuun ja pihalta kantautui järven pieni läpsähdys – siinä oli Isin näköinen onni.

Meidän suhteemme oli lämmin ja läheinen. Soitimme toisillemme lähes

Luo oma personoitu puheesi osoitteessa muistopuheet.fi

päivittäin. Siellä oli aina sama, lempeä huumori. Jos jossain raksutti väärin, Isi kuunteli hetken ja sanoi: “No, aloitetaan siitä mikä varmasti toimii.” Se päti johtojen lisäksi myös elämään. Hän osasi purkaa solmuja niin, ettei kukaan menettänyt kasvojaan. Ja kun päivä oli muuten raskas, hänen naurunsa – se vähän matala, hilpeä hyrähdys – teki kaikesta kevyempää.

Isin intohimoja olivat kalastus, marjastus ja puutyöt. Hän seurasi jääkiekkoa tarkasti ja osasi kertoa, kuka teki mikäkin kauden läpimurron ja miksi. Mutta ehkä tiiveimmin hänen maailmansa asui käsissä: vasara, höylä, ruuvinväännin. Niillä hän rakensi meille muutakin kuin hyllyjä – hän rakensi kestäviä tapoja elää. Hän opetti, että mittaa kahdesti, sahaa kerran. Kunnioita puuta. Älä hosu. Pidä tauko ja keitä teetä.

Perhe oli hänelle aina ensin. Marja-Leena, kiitos siitä, että olitte tiimi. Meille lapsille, minulle ja Ollille, Isi antoi selkänojan, johon saattoi nojata missä iässä tahansa. Ja kun Veera syntyi, hänestä tuli pehmein mahdollinen ukki, joka huomasi pienet edistysaskeleet ja teki niistä juhlan. Hänellä oli taito olla samassa korkeudessa pienen kanssa – sekä katseessa että rytmissä.

Arvot, joiden varaan hän eli, olivat selkeät ja käytännölliset: rehellisyys työssä ja elämässä, lupausten pitäminen ja toisten auttaminen. Ne eivät koskaan olleet hänelle iskulauseita, vaan tekoja. Naapurit tietävät, miten monet lamput syttyivät, saranat suoristuivat ja vuotokohdat lakkasivat vuotamasta, kun Isi kävi “vain nopeasti katsomassa”. Häneltä riitti aina aikaa vielä yhdelle käynnille, vielä yhdelle neuvolle. Ja neuvot olivat aina samassa paketissa lämmön kanssa.

Minun rakkain muistoni on se, kun istuimme kahdestaan laiturilla, tunti toisensa jälkeen, lämpimät teekupit käsissä. Hän osoitti tähtiä – osa oikeilla nimillä, osa hänen omilla nimityksillään – ja kertoi, millaista oli Turussa, kun talvet olivat kuulemma aina lumisemmat ja pyörän ketjut lipsuivat, mutta kouluun mentiin silti. Niissä tarinoissa oli sama sävy kuin hänen elämässään: vähän vaatimaton, samaan aikaan tarkka ja lempeä. Ne hetket opettivat minulle hiljaisuuden arvon. Sen, että kaikkea ei tarvitse korjata heti – joskus riittää, että on vieressä.

Luo oma personoitu puheesi osoitteessa muistopuheet.fi

Tänään me kaipaamme Isissä eniten hänen turvallista läsnäoloaan. Sitä, että puheluun vastattiin ja äänessä oli se tuttu “no, mitäs tyttö?”. Kaipaamme korjausvinkkejä, jotka alkoivat sanoilla “kuvailepa ääni” ja päättyivät siihen, että ongelma ratkesi. Ja sitä naurua, joka muutti kiireen kiireettömyydeksi.

Mutta kaiken ikävän keskellä haluan sanoa tämän: meillä on niin paljon, mitä jatkaa. Isin kädenjälki on mökillä jokaisessa laudassa, mutta se on myös tavassa, jolla avaamme oven naapurille, pidämme lupauksista kiinni ja annamme ajan sille, joka sitä tarvitsee. Hän näytti, että sinnikkyys ei ole kireyttä, vaan pitkäjänteistä rakkautta.

Isi toivoi, että muistotilaisuudessa soi hiljaa taustalla “Kotimaani ompi Suomi”. Se on kaunis pyyntö. Kun se soittaa ensimmäisiä säveliään, minä ajattelen häntä virittämässä vanhaa radiota, sormet taajuussäädöllä, kunnes kohina asettuu ja melodiasta tulee kirkas. Sellaiselta Isin elämä minusta tuntuu nyt: kohinan keskeltä löytyy kirkas sävel, kun vain malttaa kuunnella.

Haluan kiittää sinua, Isi. Kiitos siitä, että olit rauhallinen silloin, kun me muut olimme levottomia. Kiitos, että luotit, vaikka emme olleet vielä valmiita. Kiitos, että näytit, miten auttaminen on tapa asua maailmassa. Kiitos, että pidit meistä kiinni – ja annoit meidän samalla olla omiamme.

Ja lopuksi, en lupaa olla itkemättä. Lupaan sen sijaan tehdä niin kuin neuvoit: aloitan siitä, mikä varmasti toimii. Soitan äidille. Soitan Ollille. Nostan Veeran syliin. Laitan teevettä kiehumaan. Menen laiturille, kun ilta tummuu, ja katson taivaalle. Ja jos siellä jokin tähti on tavallista sitkeämmän näköinen, tiedän kyllä, minkä nimen sille annat.

Hyvää yötä, Isi.

Me hoidamme tämän yhdessä. Sinä opetit sen meille. Ja se pysyy.

Tämä puhe luotiin osoitteessa muistopuheet.fi.Vastaa muutamaan kysymykseen

ja luo oma personoitu puheesi nyt osoitteessamuistopuheet.fi
Luo oma personoitu puheesi osoitteessa muistopuheet.fi

Luo oma personoitu puheesi osoitteessa muistopuheet.fi